

Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság

6.Bf.392/2021/8.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapesten 2022. április 22. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ítéletet:

Az előnyért üzletszerűen, hivatali kötelességét megszegve elkövetett hivatali vesztegetés büntette és más bűncselekmények miatt Terhelt1 és társai ellen indított büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2021. november 4. napján kihirdetett 16.B.80/2021/2. számú ítéletét megváltoztatja.

Az I. rendű vádlott neve helyesen Terhelt1.

Terhelt1 I. rendű vádlott hivatali bűncselekményeit 6 rb. – ebből egy esetben folytatólagosan elkövetett – a Btk. 305. § a) pontjába ütköző, míg Terhelt2 II. rendű vádlott hivatali bűncselekményeit 7 rb. – ebből két esetben folytatólagosan elkövetett – a Btk. 305. § a) pontja szerint minősülő hivatali visszaélés büntettének minősíti.

Terhelt1 I. rendű és Terhelt2 II. rendű vádlottak büntetését 3-3 (három-három) év fogházbüntetésre és 3-3 (három-három) év közügyektől eltiltásra súlyosítja. Terhelt1 I. rendű és Terhelt2 II. rendű vádlottak szabadságvesztésének felfüggesztésére vonatkozó ítéleti rendelkezést mellőzi.

Terhelt1 I. rendű és Terhelt2 II. rendű vádlottakat a kormányablak ügyintézői foglalkozástól tekinti eltiltottnak.

Terhelt1 I. rendű és Terhelt2 II. rendű vádlottak legkorábban a szabadságvesztés fele részének kitöltését követő napon bocsáthatóak feltételes szabadságra.

Terhelt1 I. rendű és Terhelt2 II. rendű vádlottak a pénzbüntetés megfizetésére engedélyezett részletfizetés első részletét az ítélet jogerőre emelkedését követő hónap 15. napjáig, minden további részletet a következő hónap 15. napjáig kötelesek megfizetni.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét Terhelt1 I. rendű és Terhelt2 II. rendű vádlott tekintetében helybenhagyja.

I n d o k o l á s:

[1] A Budapest Környéki Törvényszék a 2021. november 4. napján tartott előkészítő ülésen kihirdetett 16.B.80/2021/2. számú ítéletében terhelt1 I.r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 294. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a) pontjának aa) alpontja és b) pontja szerint minősülő folytatólagosan elkövetett hivatali vesztegetés elfogadásának büntetében, valamint 9 rendbeli, a Btk. 305. § a) pontjába ütköző és aszerint minősülő hivatali visszaélés büntetében. Ezért őt – halmazati büntetésül – 2 év szabadságvesztésre, 7 év közszolgálati tisztviselői foglalkozástól eltiltásra és 300 napi tétel pénzbüntetésre ítélte, továbbá 1.000.000,- forint összegben vagyonek Kobzást rendelt el vele szemben. A szabadságvesztés végrehajtását 4 évi próbaidőre felfüggesztette. A végrehajtás elrendelése esetére a büntetés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg. Rendelkezett arról, hogy az I.r. vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra. A pénzbüntetés egy napi tételének összegét 2.000,- forintban határozta meg. Az így kiszabott összesen 600.000,- forint pénzbüntetés megfizetésére 20 havi részletfizetést engedélyezett azzal, hogy egy havi részlet összege 30.000,- forint, az első részletet a vádlott 2021. december 15. napjáig, minden további részletet a hónap 15. napjáig köteles megfizetni. A pénzbüntetés meg nem fizetése esetére rendelkezett annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról. Kötelezte az I.r. vádlottat a vonatkozásában felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

[2] Terhelt2 II.r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 294. § (1) bekezdésébe ütköző, de a (3) bekezdés a) pontjának aa) alpontja és b) pontja szerint minősülő folytatólagosan elkövetett hivatali vesztegetés elfogadásának büntetében, valamint 9 rendbeli, a Btk. 305. § a) pontjába ütköző és aszerint minősülő hivatali visszaélés büntetében. Ezért őt – halmazati büntetésül – 2 év szabadságvesztésre, 7 év közszolgálati tisztviselői foglalkozástól eltiltásra és 300 napi tétel pénzbüntetésre ítélte, továbbá 500.000,- forint összegben vagyonek Kobzást rendelt el vele szemben. A szabadságvesztés végrehajtását 4 évi próbaidőre felfüggesztette. A végrehajtás elrendelése esetére a büntetés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg. Rendelkezett arról, hogy a II.r. vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra. A pénzbüntetés egy napi tételének összegét 2.000,- forintban határozta meg. Az így kiszabott összesen 600.000,- forint pénzbüntetés megfizetésére 20 havi részletfizetést engedélyezett azzal, hogy egy havi részlet összege 30.000,- forint, az első részletet a vádlott 2021. december 15. napjáig, minden további részletet a hónap 15. napjáig köteles megfizetni. A pénzbüntetés meg nem fizetése esetére rendelkezett annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról. Kötelezte a II.r. vádlottat a vonatkozásában felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

[3] Az ítélettel szemben az ügyész mindkét vádlottal szemben fellebbezést jelentett be a kiszabott büntetés súlyosítása végett, míg a vádlottak és védőik az ítéletet tudomásul vették.

[4] Az ügyész előterjesztette fellebbezésének írásbeli indokolását. Ebben kifejtette, hogy a törvényszék a vádlottak beismerésének elfogadásával törvényesen állapította meg a tényállást, és a cselekmények minősítése is törvényes. Érvelése szerint a törvényszék a büntetés kiszabási körülményeket helyesen tárta fel, azonban a büntetés kiszabása során az enyhítő körülményeknek túlzott jelentőséget tulajdonított. Ekörben hivatkozott arra, hogy a vádlottak a bűncselekményt hónapokon keresztül, egymás cselekményéről tudva követték el, magatartásukkal súlyosan sértették a hivatalok pártatlan és elfogulatlan működéséhez fűződő közbizalmat, hiszen másokhoz képest folyamatosan előnyben részesítették a velük kapcsolatban álló III.r. vádlottat. Álláspontja szerint ilyen körülmények között a vádlottak megbánó magatartása, és az a tény, hogy a bűncselekmények következtében elvesztették az állásukat csupán azt indokolja, hogy velük szemben a büntetési tételkereténél jóval enyhébb büntetés kerüljön kiszabásra, azonban a büntetési tételkeret alsó határát meg nem haladó börtönbüntetés, illetve a végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztése jelen ügyben nem alkalmas a büntetési célok elérésére. Ezen túlmenően a vádlottak jövedelmi viszonyaira tekintettel velük szemben magasabb napi összegű pénzbüntetés kiszabása indokolt. Mindezekre figyelemmel azt indítványozta, hogy az ítéltábla a törvényszék ítéletét a Btk. 604. § (1) bekezdés b) pontja alapján változtassa meg, a kiszabott büntetés tartamát súlyosítsa, a végrehajtásának felfüggesztését mellőzze, a vádlottakat tiltsa el a közügyek gyakorlásától és a pénzbüntetés napi összegét emelje meg a vonatkozásukban.

[5] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.870/2021/4. számú átiratában az ügyészi fellebbezést Terhelt2 II.r. vádlott vonatkozásában változatlan tartalommal, míg Terhelt1 I.r. vádlott vonatkozásában részbeni módosítással tartotta fenn. Vele szemben a szabadságvesztés büntetés tartamának felemelését és a végrehajtás próbaidőre történő felfüggesztésére vonatkozó rendelkezés mellőzését, valamint a szabadságvesztés felemelt tartamához igazodó mértékű közügyektől eltiltás alkalmazására vonatkozó indítványt fenntartotta, ugyanakkor az ügyészi fellebbezést az I.r. vádlott esetében a pénzbüntetés egy napi tétele összegének felemelésére irányuló részben nem tartotta fenn. Észrevételezte, hogy álláspontja szerint a vádlottaknak az előkészítő ülésen történt kihallgatása nem felelt meg teljes mértékben a Be. 504. § (1) bekezdésén alapuló törvényi kritériumoknak, mivel nem minden ügyben fogadható el a vádlott részéről az egyszerű, minden részletet, illetve konkrétumot nélkülöző beismerő nyilatkozat. Kifejtette, hogy a vádlottat úgy kell kihallgatni, hogy a válaszok alapján megítélhető legyen, hogy a beismerő vallomás elfogadásának feltételei fennállnak-e, így adott esetben a bűnösség és a minősítés szempontjából releváns egy-egy tényre rá kellene kérdezni, a cél ugyanis a beismerő nyilatkozat elfogadhatóságának megítélése. A vádlottak ilyen mélységű kihallgatása elmaradt, azonban ez álláspontja szerint nem teszi indokolttá az ítéletnek a Be. 608. § (1) bekezdés h) pontjának I. fordulatan alapuló hatályon kívül helyezését, mivel a bűnösséget beismerő nyilatkozatok elfogadásának a Be. 504. § (2) bekezdésében foglalt feltételei fennálltak. Ugyanakkor utalt arra, hogy bár a vádirattal egyező ítéleti tényállásban leírt cselekmények jogi minősítése azonos a vádirati minősítéssel, azonban az ennek ellenére sem maradéktalanul helytálló, a hivatali

bűncselekmények minősítése a rendbeliség tekintetében mindkét vádlott esetében téves. A vádirati tényállás az ügyiratok tartalma alapján megállapíthatóan az egyes cselekmények elkövetőit meghatározó részében is megalapozott, abban elírás nincsen, minden egyes tényállási pontban helyesen került rögzítésre az ott leírt cselekmény, azonban valószínűsíthetően leírási vagy számítási hiba eredményeként a vádirat „vádolom” részében az került rögzítésre, hogy mindkét vádlott 9 rendbeli, a Btk. 305. § a) pontjába ütköző hivatali visszaélés büntettét valósította meg. Miután pedig az ítélet minősítése a téves vádirati minősítéssel egyezik, ezért annak megváltoztatása indokolt akként, hogy a Btk. 294. § (1) bekezdésébe ütköző, de a (3) bekezdés a) pontjának aa) alpontja és b) pontja szerint minősülő hivatali vesztegetés elfogadásának büntette mellett az I.r. vádlott terhére helyesen 7 rendbeli, míg a II.r. vádlott terhére helyesen 11 rendbeli, a Btk. 305. § a) pontjába ütköző és aszerint minősülő hivatali visszaélés büntettének elkövetése állapítható meg. Utalt arra is, hogy a büntetés kiszabása során értékelhető tényezőkről szóló 56 BK vélemény III/9. pontjában írtak szerint az elkövetőt a bűncselekmény következtében a büntetőjogi hátrányokon kívül egyéb hátrányok is érhetik. Jelen esetben pedig a vádlottak javára kell értékelni, hogy a büntetőeljárással összefüggésben elveszítették a munkájukat. Hivatkozott azonban arra, hogy még ezzel együtt is rendkívül enyhe büntetést szabott ki a törvényszék a vádlottakkal szemben, figyelemmel az ügyész mértékes indítványára is, mely 3 év 6 hónap tartamú szabadságvesztés és 3 év közügyektől eltiltás kiszabását tartalmazta. Álláspontja szerint a speciális és a generális prevenciók célok kizárólag hosszabb tartamú végrehajtandó szabadságvesztés kiszabásával érhetők el, szem előtt tartva azt is, hogy a mellékbüntetés mértéke a Be. 565. § (2) bekezdésében írtakra tekintettel nem haladhatja meg a 3 évet. Az ítélet jogi indokolási részét szükségesnek tartotta a részletfizetés engedélyezésének jogszabályi alapjára való utalással (Btk. 50. § (4) bekezdés) kiegészíteni. Ezen túlmenően az ítélet rendelkező részében a kiszabott pénzbüntetés első havi részletének és ahhoz igazodóan a további részleteknek az esedékességi időpontja pontosításra szorul.

[6] A fentiekre tekintettel azt indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Budapest Környéki Törvényszék 16.B.80/2021/2. számú ítéletét a Be. 606. §-ának (1) bekezdése alapján változtassa meg akként, hogy a vádlottak által elkövetett hivatali bűncselekmények minősítését a rendbeliség tekintetében módosítsa, állapítsa meg, hogy az I. rendű vádlott terhére 7 rendbeli, a II. rendű vádlott terhére pedig 11 rendbeli hivatali visszaélés büntettének (Btk. 305. § a) pont) elkövetése állapítható meg, a vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamát emelje fel és a végrehajtásának felfüggesztését mellőzze, valamint velük szemben közügyektől eltiltás mellékbüntetést is szabjon ki. Emellett, a II. rendű vádlottal szemben kiszabott pénzbüntetés egy napi tétele összegét is emelje fel. A vádlottakkal szemben kiszabott pénzbüntetés első havi részletének és ahhoz igazodóan a további részleteknek az esedékességi időpontját meghatározó rendelkezést pontosítsa, a büntetéskiszabási körülményeket és az ítélet jogi indokolását egészítse ki, illetve pontosítsa, míg egyebekben az elsőfokú ítéletet a Be. 605. § (1) bekezdése alapján hagyja helyben.

[7] Az I.r. vádlott védője írásbeli észrevételében – amellet, hogy nyilvános ülés tartását kérte - azt indítványozta, hogy az ítéltábla az ügyészi fellebbezést a büntetés kiszabását támadó, súlyosításra irányuló részében utasítsa el, egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben, mivel az ügyészi fellebbezésnek az ítélet megváltoztatására vonatkozó indokait maga is osztotta. Hangsúlyozta a vádlott korábbi kifogástalan életvezetésének,

őszinte megbánásának a nyomatékát, amit tovább erősít, hogy jelen ügy miatt veszítette el munkahelyét. Kitért továbbá arra is, hogy a vádlott terhére rótt cselekmények társadalomra veszélyességének csekély voltát hűen tükrözi, hogy 2018. december 31. napja óta az informatikai platformon keresztül az adatszolgáltatás céljának és jogalapjának igazolása nélkül nyilvánosan, közvetlenül, díjmentesen, elektronikus úton is lekérdezhető a járműnyilvántartásból a törvényben meghatározott adatok.

[8] A másodfokú nyilvános ülésen az I.r. vádlott védője az írásban előterjesztett észrevételeit fenntartotta. A főügyészségi átiratban a cselekmények rendbeliségével kapcsolatban előadottakkal egyetértett. Kifejtette, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által feltárt enyhítő körülményeket szem előtt tartva a vádlottal szemben indokolatlan, a büntetési célokon túlmutató, megtorló jellegű joghátrány lenne a végrehajtandó szabadságvesztés büntetés kiszabása. Kérte értékelni, hogy a vádlott jelen eljárást megelőzően – és annak 4 éves tartama alatt sem – került összetűzésbe a törvénnyel. Határozott védői és emberi meggyőződése szerint a vádlottal esetében már önmagában a büntetőeljárás is elérte a büntetési célokat, a cselekményét őszintén megbánta. Fentiek alapján azt indítványozta, hogy a bűncselekmények rendbelisége tekintetében tett pontosítás mellett a másodfokú bíróság a bünteteskiszabási részben hagyja helyben az elsőfokú bíróság ítéletét.

[9] A II.r. vádlott védője a felszólalásában a vádlott terhére rótt hivatali bűncselekmény társadalomra veszélyessége kapcsán szükségesnek tartotta kiemelni, hogy azok az adatok, melyeket a vádlott továbbított, az időközben bekövetkezett jogszabályváltozás folytán ma már ingyenesek, bárki számára hozzáférhető adatok. Utalt arra, hogy bár a jogszabályi környezet megváltozása jelen esetben a büntethetőséget nem szünteti meg, de a cselekmény társadalomra veszélyességének megítélése körében a fentieket nyomtatékosan a vádlott javára kell értékelni. A korrupciós cselekménnyel kapcsolatban kérte figyelembe venni a vádlott javára, hogy nem idegeneknek segített, hanem kollégájának, ráadásul igen alacsony összegért cserébe. Hivatkozott arra, hogy a vesztegetés esetében a vesztegetési összegnek a cselekmény minősítése szempontjából nincs jelentősége, de álláspontja szerint a cselekmény társadalomra veszélyességének megítélése kapcsán ezt a csekélyebb összegű vesztegetési pénzt értékelni kell. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

[10] Az I.r. vádlott az utolsó szó jogán megbánását fejezte ki.

[11] Az ügyész által bejelentett fellebbezés folytán a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 590. § (3) és (5) bekezdése alapján – korlátozottan – bírálta felül, tekintettel arra, hogy az ügyészi fellebbezés kizárólag a Be. 583. § (3) bekezdése alapján került bejelentésre. A felülbírálat ezért kizárólag a vádlottakkal szemben kiszabott büntetésre vonatkozó, sérelmezett rendelkezést, valamint a Be. 590. § (5) bekezdés c) pontja alapján a bűncselekmény jogi minősítését érinti. A fellebbviteli bíróság a Be. 591. § (2) bekezdés a) pontja alapján nem vizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát és a bűnösség kérdését, a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapította.

[12] A fellebbviteli bíróság azonban a Be. 590. § (5) bekezdése a) pontjában írtakra figyelemmel az ítélet fellebbezéssel nem érintett része tekintetében is felülbírált az elsőfokú eljárást. Így vizsgálta azt is, hogy az elsőfokú bíróság nem vétett-e a Be. 608. § (1) bekezdésében írt, az ítélet abszolút hatályon kívül helyezését eredményező eljárási szabálysértést, illetve olyan eljárási szabálysértést, ami lényeges hatással volt az eljárás lefolytatására.

[13] A Fővárosi Ítéltábla előzményként rögzíti, hogy a Pest Megyei Főügyészség a 2021. július 12. napján kelt NF.962/2018/108-I. (EMI alszám: 94.) számú vádiratában Terhelt1 I.r. vádlottat 1 rb. a Btk. 294. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés aa) és b) pontja szerint minősülő folytatólagosan, üzletszerűen, kötelesség megszegésével elkövetett hivatali vesztegetés elfogadásának büntetével és 9 rb. a Btk. 305. § a) pontjába ütköző hivatali visszaélés büntetével; Terhelt2 II.r. vádlottat 1 rb. a Btk. 294. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés aa) és b) pontja szerint minősülő folytatólagosan, üzletszerűen, kötelesség megszegésével elkövetett hivatali vesztegetés elfogadásának büntetével és 9 rb. a Btk. 294. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés aa) és b) pontja szerint minősülő folytatólagosan, üzletszerűen, kötelesség megszegésével elkövetett hivatali vesztegetés elfogadásának büntetével; terhelt3 III.r. vádlottat 2 rb a Btk. 293. (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő folytatólagosan elkövetett kötelességszegésre irányuló hivatali vesztegetés büntetével és 7 rb. a Btk. 305. § a) pontjába ütköző felbujtóként elkövetett hivatali visszaélés büntetével; terhelt4 IV.r. vádlottat 4 rb. a Btk. 305. § a) pontjába ütköző hivatali visszaélés büntetével, míg terhelt5 V.r. vádlottat 3 rb. a Btk. 305. § a) pontjába ütköző felbujtóként elkövetett hivatali visszaélés büntetével vádolta.

[14] A Budapest Környéki Törvényszék a 2021. október 21. napján tartott előkészítő ülésen kihirdetett 16.B.61/2021/17. számú ítéletében terhelt3 III.r. vádlottat bűnösnek mondta ki 2 rb a Btk. 293. (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő folytatólagosan elkövetett kötelességszegésre irányuló hivatali vesztegetés büntetében és 7 rb. a Btk. 305. § a) pontjába ütköző felbujtóként elkövetett hivatali visszaélés büntetében. Ezért őt halmazati büntetésül 1 év 4 hónap szabadságvesztésre és 300 napi tétel pénzbüntetésre ítélte. A szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani. A bíróság a szabadságvesztés végrehajtását 3 évi próbaidőre felfüggesztette. A pénzbüntetés egy napi tételének összegét 2500,- forintban állapította meg. Rendelkezett arról, hogy a szabadságvesztés végrehajtása esetén a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A pénzbüntetés megfizetésére 15 havi részletfizetést engedélyezett és rendelkezett a pénzbüntetés meg nem fizetése esetére annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról.

[15] terhelt4 IV.r. vádlottat bűnösnek mondta ki 4 rb. a Btk. 305. § a) pontjába ütköző hivatali visszaélés büntetében. Ezért őt – halmazati büntetésül – 300 napi tétel pénzbüntetésre ítélte. Egy napi tétel összegét 1000,- forintban határozta meg. Az így kiszabott 300.000,- forint megfizetésére 10 havi részletfizetést engedélyezett és rendelkezett a pénzbüntetés meg nem fizetése esetére annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról.

[16] terhelt5 V.r. vádlottat bűnösnek mondta ki 3 rb. a Btk. 305. § a) pontjába ütköző felbujtóként elkövetett hivatali visszaélés büntetében. Ezért őt – halmazati büntetésül – 250 napi tétel pénzbüntetésre ítélte. Egy napi tétel összegét 1000,- forintban határozta meg. Az így kiszabott 250.000,- forint pénzbüntetés megfizetésére 10 havi részletfizetést engedélyezett és a pénzbüntetés meg nem fizetése esetére rendelkezett annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról. Kötelezte a vádlottakat a vonatkozásukban felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

[17] Az ítélet a kihirdetés napján – 2021. október 21-én – mindhárom érintett vádlott vonatkozásában jogerőre emelkedett.

[18] A Fővárosi Ítéltábla a jelen felülbírálat tárgyát képező ítélet vonatkozásában végzett korlátozott felülbírálata során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság nem vétett olyan eljárási szabálysértést, amely megalapozná az ítélet hatályon kívül helyezését. Törvényesen járt el, amikor az ügyben előkészítő ülést tűzött ki. Eljárása során maradéktalanul betartotta a Be. LXXVI. fejezetében rögzített perrendi szabályokat, a Be. 499. § (2) bekezdésében írtaknak megfelelően a vádirat valamennyi vádlott részére történt kézbesítésétől számított három hónapon belül tartotta meg előkészítő ülését.

[19] Az elsőfokú bíróság ítélete a vádlottak bűnösséget beismerő nyilatkozatának elfogadásán alapult. A törvényszék e nyilatkozatok elfogadását megelőzően az I.r. és II.r. vádlottakat az előkészítő ülés természetéről, mibenlétéről, a bűnösségnek az előkészítő ülésen történő beismerése és a beismerés bíróság általi elfogadásának jogkövetkezményeiről kellőképpen kioktatta. A vádlottak bűnösséget beismerő és a tárgyaláshoz való jogról lemondó nyilatkozatát a Be. 504. § (2) bekezdésében írt feltételek fennállása mellett, törvényesen fogadta el, a beismerő nyilatkozatokat az ügyiratok aláírtasztották, a nyilatkozatok önkéntessége iránt ésszerű kétely nem mutatkozott. Indokoltan járt el az elsőfokú bíróság, amikor az előzőekre tekintettel a vádlottakat a személyi körülményeikkel kapcsolatosan hallgatta ki.

[20] Az elsőfokú bíróság a vádirati tényállással egyezően az ítélet [7] bekezdésétől az [51] bekezdéséig terhelő tartalmú történeti tényállást rögzített mindkét vádlott vonatkozásában. Az I.r. és a II.r. vádlottak cselekvősege tekintetében a vádirati tényállással egyező tényállásból a bíróság helytállóan következtetett a vádlottak bűnösségére.

[21] Az ügyész eltérő jogi minősítés megállapítására irányuló indítvány másként megalapozott.

[22] Osztotta az ítéltábla a fellebbviteli főügyészség azon álláspontját, miszerint bár a vádirattal egyező ítéleti tényállásban leírt cselekmények jogi minősítése teljes egészében azonos a vádirati minősítéssel, azonban ennek ellenére nem maradéktalanul helytálló, tekintettel arra, hogy a hivatali bűncselekmények minősítése a rendbeliség tekintetében mindkét vádlott esetében téves.

[23] Az kétségtelen, hogy a Be. 580. § (2) bekezdése alapján, ha a bíróság a vádlott bűnösséget beismerő nyilatkozatát végzéssel elfogadta, nincs helye fellebbezésnek az ítélet ellen a bűnösség megállapítása, illetve a váddal egyező tényállás és minősítés miatt. Jelen esetben ilyen irányú fellebbezést nem is terjesztettek elő. Azonban a Be. 606. § (3) bekezdése értelmében, ha az elsőfokú bíróság ítélete a vádlott beismerő nyilatkozatának elfogadásán alapult, a másodfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott ítéletnek a bűnösség megállapítására, valamint a vádirati minősítéssel egyező minősítésre vonatkozó rendelkezéseit abban az esetben megváltoztathatja, ha a terhelt felmentésének, az eljárás megszüntetésének, vagy a bűncselekmény minősítése megváltoztatásának van helye.

[24] Jelen esetben pedig éppen arról van szó, hogy a vádirati minősítéssel egyező minősítés megváltoztatásának van helye.

[25] A minősítéshez kapcsolódóan a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet jogi indokolási részét azzal egészíti ki, hogy az I.r. és II.r. vádlottak a vádbeli cselekmények időpontjában a Btk. 459. § (1) bekezdés 11. pontjának k) alpontja szerint hivatalos személynek minősültek.

[26] Ezen túlmenően a másodfokú bíróság álláspontja szerint arra helyesen utalt a fellebbviteli főügyészség, hogy az ítéleti tényállás II/1. II/2. és II/4. tényállási pontjaiban, amelyek a vádirati tényállás II/1. II/2. és II/5. tényállási pontjainak felelnek meg a hivatali visszaélés elkövetőjeként Terhelt2 II. rendű vádlott van megjelölve, ennek ellenére a vádirat a vád tárgyává tett cselekmények minősítését rögzítő részében e három cselekményt tévesen Terhelt1 I. rendű vádlott terhére róttá. Ugyanakkor az ítéleti tényállás II/3. tényállási pontjában, ami a vádiratban is II/3. tényállási pontként szerepel, leírt cselekmény elkövetőjeként Terhelt1 I. rendű vádlott van nevesítve, ám e cselekmény mégis tévesen Terhelt2 vádlott terhére lett róva a vádiratban. Ennek okán a vád szerint mindkét vádlott 9 rendbeli a Btk. 305. § a) pontjába ütköző hivatali visszaélés büntettét valósította meg, ami valószínűsíthetően egy leírási és számítási hiba eredményeként került ily módon tévesen megállapításra. Megjegyzendő, hogy a rendelkezésre álló ügyiratok tartalma alapján megállapítható, hogy a vádirati tényállás az egyes cselekmények elkövetőit meghatározó részében is megalapozott, abban elírás sincsen, minden egyes tényállási pontban helyesen került rögzítésre az ott leírt bűncselekmény elkövetőjének személye. Az ítéleti minősítés a téves vádirati minősítéssel egyezik, így annak a megváltoztatása indokolt. Tévedett azonban a fellebbviteli főügyészség, amikor úgy ítélte meg, hogy az I.r. vádlott terhére helyesen 7 rendbeli, míg a II.r. vádlott terhére helyesen 11. rendbeli a Btk. 305. § a) pontja szerinti hivatali visszaélés büntette állapítható meg a korrupciós cselekmények mellett.

[27] Az ítélezési gyakorlat szerint ugyanis a hivatali visszaélést megvalósító cselekmények rendbelisége nem ahhoz igazodik, hogy hány ügyben szegi meg a hivatalos személy a hivatali kötelességét jogtalan előny biztosítása vagy jogtalan hátrány okozása érdekében, a vádlottak terhére rótt cselekmények rendbelisége a bűnkapcsolatok száma szerint minősül, és azon belül lehetnek folytatólagosan elkövetettek, amennyiben a folytatólagosság törvényi feltételei fennállnak.

[28] Abban az esetben, amikor a hivatalos személy ugyanabban az ügyben többször is megszegi a kötelességét, azonban magatartásának célja az, hogy ugyanannak a személynek szerezzen jogtalan előnyt, vagy okozzon jogtalan hátrányt, a részcselekmények természetes egységet alkotnak. Amennyiben viszont különböző ügyekben szegi meg hivatali kötelességeit a hivatalos személy, cselekményei halmazatot valósítanak meg akkor is, ha azt ugyanazon személlyel kapcsolatban követi el, kivéve, ha a folytatólagosság törvényi feltételei fennállnak.

[29] A bűnkapcsolatok számát tekintve tehát megállapítható, hogy Terhelt1 I. r. vádlott az ítélet 37., 43., 44., 46., 47., 49. és 50. bekezdésében írt tényállási részben rögzített cselekményben (II/3., II/8., II/9., II/11., II/12., II/14., II/15.) érintett, azonban a bűnkapcsolatok számát tekintve ez 6 rendbeli a Btk. 305. § a) pontjába ütköző hivatali visszaélés büntettének minősül, melyből a 44. és 49. (II/9. és II/14.,) tényállási pontban írt cselekmény (bűnkapcsolat: terhelt5) folytatólagosan elkövetett, mivel az egységes akaratelhatározás és a rövid időközökben megvalósított azonos kötelezettség szegések egy esetben megállapíthatók.

[30] Ugyanezen gondolatmenet mentén haladva Terhelt2 II. r. vádlott az ítélet 35., 36., 38., 40., 41., 42., 45., 48., és 51.bekezdésében írt tényállási részben rögzített cselekményekben (II/1., II/2., II/4., II/5., II/6., II/7., II/10., II/13. és II/16.) érintett, azonban a bűnkapcsolatok számára tekintettel ez 7 rb. a Btk. 305. § a) pontjába ütköző hivatali visszaélés büntettének minősül, melyből két esetben állapítható meg a folytatólagos elkövetés, mivel az egységes akaratelhatározás és a rövid időközökben megvalósított azonos kötelezettség szegések két esetben megállapíthatók.

[31] A fentiek alapján tehát a hivatali vesztegetés elfogadásának büntette (Btk. 294. § (1) bekezdés, (3) bekezdés aa) és b) pontja) mellett az I. rendű vádlott terhére helyesen 6 rendbeli – egy esetben folytatólagosan elkövetett, míg a II. rendű vádlott terhére 7 rendbeli – két esetben folytatólagosan elkövetett - hivatali visszaélés büntettének (Btk. 305. § a) pont) elkövetése állapítható meg. A kialakult bírói gyakorlatot tükrözi az IH.2017.79. számon közzétett eseti döntés.

[32] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az ítéletének rendelkező részében ennek megfelelően módosította a vádlottak hivatali bűncselekményének minősítését a rendbeliség tekintetében.

[33] A súlyosításra irányuló ügyészi fellebbezés mindkét vádlott vonatkozásában megalapozott.

[34] Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket az ítélete [56]-[57] bekezdéseiben csaknem hiánytalanul tárta fel. Az elsőfokú bíróság a kialakult ítélkezési gyakorlatnak megfelelően járt el, amikor enyhítő körülményként értékelte a vádlottak által az előkészítő ülésen tett bűnösségre is kiterjedő, váddal egyező beismerő vallomást, és a megbánást, továbbá az elsőfokú ítélet meghozataláig bekövetkezett 3 éves időmúlást. Helyesen járt el, amikor az I.r. vádlott javára értékelte, hogy idős, beteg hozzátartozóiról gondoskodik. Indokoltan rótt a vádlottak terhére a többszörös halmazatot, a folytatólagos elkövetést és a korrupciós cselekmények elszaporodott voltát.

[35] A másodfokú bíróság álláspontja szerint azonban amellet, hogy a büntetés kiszabása során értékelhető tényezőkről szóló 56. BK vélemény III/9. pontjában írtaknak megfelelően a vádlottak javára kell értékelni azt is, hogy a jelen büntetőeljárással összefüggésben mindkét vádlott elvesztette a munkáját, további súlyosító körülményeket is figyelembe kell venni. Így azt, hogy a vádlottak terhére rótt és 2-8 évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetett korrupciós cselekmény kétszeresen minősül, hiszen azt a hivatali kötelességük megszegésével és üzletszerűen követték el. További súlyosító körülmény az ítélőtábla álláspontja szerint a hosszú időn keresztül tartó elkövetés, valamint az, hogy a vádlottak a terhükre rótt bűncselekményekkel összefüggésben mintegy 1600 gépjármű igazgatási ügyében jártak el.

[36] Mindezek alapján megalapozottan foglalt állást az elsőfokú bíróság, amikor úgy ítélte meg, hogy a Btk. 79. §-ában meghatározott büntetési célok megvalósulása érdekében a vádlottakkal szemben szükséges a szabadságvesztés büntetés kiszabása. A másodfokú bíróság álláspontja szerint azonban tévedett a törvényszék a szabadságvesztés büntetés tartamának meghatározásakor, mint ahogy akkor is, amikor a szabadságvesztés büntetések végrehajtását mindkét vádlott vonatkozásában felfüggesztette. A büntetésnek ugyanis az egyéni visszatartó erőn túl alkalmasnak kell lennie arra is, hogy másokat visszatartsa bűncselekmények elkövetésétől.

[37] A büntetés kiszabásakor az alábbi jogszabályhelyekre kellett figyelemmel lenni.

[38] A Btk. 79. §-a szerint a büntetés célja a társadalom védelme érdekében annak megelőzése, hogy akár az elkövető, akár más bűncselekményt kövessen el. A Btk. 80. § (1) bekezdése akként rendelkezik, hogy a büntetést a törvényben meghatározott keretek között,

céljának szem előtt tartásával úgy kell kiszabni, hogy az igazodjon a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, valamint az egyéb enyhítő és súlyosító körülményekhez.

[39] A Btk. 81. § (1) bekezdése szerint bűnhalmazat esetén egy büntetést kell kiszabni.

[40] A Btk. 81. § (3) bekezdése alapján, ha a bűnhalmazatban lévő bűncselekmények közül legalább kettő határozott ideig tartó szabadságvesztéssel büntetendő, a büntetési tétel felső határa a legmagasabb büntetési tétel felével emelkedik, de nem érheti el az egyes bűncselekményekre meghatározott büntetési tételek felső határának együttes tartamát.

[41] A Btk. 80. § (2) bekezdése szerint határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabásakor a büntetési tétel középértéke irányadó. A középérték a büntetési tétel alsó és felső határa összegének fele.

[42] A fentiek alapján jelen esetben a vádlottakkal szemben halmazati büntetést a 2 évtől 11 évig terjedő törvényi keretek között lehet törvényesen kiszabni szabadságvesztés büntetést azzal, hogy az irányadó középérték 6 év 6 hónap.

[43] Az ítéltábla osztotta az ügyészség azon álláspontját, miszerint a vádlottakkal szemben a törvényi minimumban meghatározott tartamú szabadságvesztés büntetés, ráadásul a végrehajtás felfüggesztése mellett a vádlottak terhére rótt bűncselekmények tárgyi súlyával, társadalomra veszélyességével nem áll arányban, az indokolatlanul enyhe. A büntetési célok eléréséhez, különösen a generális prevenció megvalósulásához elégtelen, ahhoz kizárólag hosszabb tartamú és végrehajtandó szabadságvesztés kiszabása lehet megfelelő.

[44] Az ítéltábla hangsúlyozza, hogy azzal, hogy az ügyész a mértékes indítványában maga is jóval az irányadó középérték – ami helyesen 6 év 6 hónap – alatt, 3 év 6 hónapban indítványozta meghatározni a szabadságvesztés tartamát arra az esetre, ha a vádlottak az előkészítő ülésen a bűncselekmény elkövetését beismerik és lemondanak a tárgyaláshoz való jogukról, már kellőképpen és nyomatékkal értékelte a beismerést, valamint az egyéb enyhítő körülményeket.

[45] Az ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által feltárt és a másodfokú bíróság által fentiek szerint kiegészített súlyosító körülményekre tekintettel indokolt volt a vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetések tartamának emelése. Ezért azt mindkét vádlott vonatkozásában 3-3 évre súlyosította és értelemszerűen mellőzte a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztésére vonatkozó ítéleti rendelkezést. Emellett a

vádlottakat 3-3 évre eltiltotta a közügyek gyakorlásától. Egyebekben a közügyektől eltiltás mellékbüntetés mértéke a Be. 565. § (2) bekezdésében írtakra és az ügyészi mértékes indítványra tekintettel a 3 évet nem is haladhatta volna meg.

[46] A Btk. 34. § (2) bekezdése alapján a büntetés kiszabásánál irányadó körülményekre tekintettel a törvényben meghatározottnál eggyel enyhébb vagy eggyel szigorúbb végrehajtási fokozat határozható meg.

[47] A Btk. 38. § (3) bekezdése pedig akként rendelkezik, hogy öt évet meg nem haladó szabadságvesztés kiszabása estén – különös méltánylást érdemlő esetben – a bíróság az ügydöntő határozatában akként rendelkezhet, hogy az elítélt a büntetés fele részének letöltése után feltételes szabadságra bocsátható.

[48] A másodfokú bíróság az ügyben feltárt enyhítő körülményekre, a vádlottak megbánó magatartására és a bírósági eljárás során tett beismerő vallomásukra tekintettel lehetőséget látott arra, hogy mindkét jogszabályhelyben írt kedvezményben részesítse a vádlottakat. Ezért az I.r. és II.r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetések végrehajtási fokozatát fogházban határozta meg, míg a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját a büntetés fele részének kitöltéséhez kötötte.

[49] Ezen túlmenően nem tévedett a törvényszék, amikor a vádlottakat az elkövetés körülményeire tekintettel méltatlannak tartotta a foglalkozásuk gyakorlására és ezért a Btk. 52. § (1) bekezdés a) és b) pontjaira tekintettel a Btk. 53. § (1) és (2) bekezdése alapján az ott meghatározott 1-től 10 évig terjedő törvényi keretek között 7-7 évre eltiltotta, figyelemmel arra, hogy a vádlottak a terhükre rótt bűncselekményt a szakképzettséget igénylő foglalkozásuk szabályainak megszegésével, illetőleg foglalkozásuk nyújtotta lehetőség közvetlen kihasználásával, szándékosan követték el. A bíróságnak e büntetés alkalmazása során a foglalkozáson belül pontosan meg kellett jelölnie azt a ténylegesen betöltött munkakört, amelynek felhasználásával a bűncselekmény megvalósult. Jelen esetben a kormányablak ügyintézői munkakör felhasználásával követték el a vádlottak a bűncselekményt, e munkakörük betöltése során a feladatkörükbe tartozott – más ügyintézői feladatok ellátása mellett – a gépjárművek forgalomba helyezésével, tulajdonjogának változásával és forgalomból való kivonásukkal kapcsolatos ügyintézés, ily módon történt a foglalkozásuk nyújtotta lehetőségek felhasználása a tényállásban írt cselekményük során. Fentiekre tekintettel az ítéltábla a foglalkozástól eltiltás ítéleti rendelkezést pontosította, megjelölve a vádlottak által ténylegesen betöltött kormányablak ügyintézői munkakört.

[50] Ezen túlmenően az elsőfokú bíróság indokoltan, a törvény kötelező rendelkezése alapján szabott ki a vádlottakkal szemben a Btk. 50. § (2) bekezdésére figyelemmel pénzbüntetést, hiszen őket haszonszerzés céljából elkövetett bűncselekmény miatt határozott ideig tartó szabadságvesztésre ítélte, és a vádlottaknak megfelelő jövedelemmel rendelkeznek. Az I.r. vádlott ugyanis a másodfokú nyilvános ülésen akként nyilatkozott, hogy

immár nettó 210.000,- forint havi jövedelemre tesz szert. Emellett a II.r. vádlott is megfelelő jövedelemmel bír és mindkettőjük rendelkezik ingó, illetve ingatlan tulajdonnal.

[51] A másodfokú bíróság álláspontja szerint a törvényszék a pénzbüntetés napi tételeinek számát a Be. 565. § (2) bekezdésében rögzített tilalomra is tekintettel mindkét vádlott esetében törvényesen határozta meg az ügyészi mértékes indítványban rögzített 300 napban, az hűen tükrözi a vádlottak terhére rótt cselekmények tárgyi súlyát. Az ítéltábla az egy napi tétel összegét 2.000,- forintban meghatározó ítéleti rendelkezéssel is maradéktalanul egyetértett, az ekként meghatározott összeg arányban áll a vádlottak vagyoni és jövedelmi viszonyaival, annak sem emelése, sem csökkentése nem indokolt.

[52] Az ítéltábla a vádlottakkal szemben kiszabott pénzbüntetés vonatkozásában engedélyezett részletfizetés kapcsán azonban pontosította az ítéleti rendelkezést a pénzbüntetés első havi részletének és ahhoz igazodóan a további részleteknek az esedékességi időpontja tekintetében, hiszen az elsőfokú bíróság az ítélet jogerőre emelkedését megelőző időpontot jelölt meg az első részlet teljesítési határidejeként, ami nyilvánvalóan törvénytelen. Ezért a fellebbviteli bíróság akként rendelkezett, hogy a vádlottak a pénzbüntetés megfizetésére engedélyezett részletfizetés első részletét az ítélet jogerőre emelkedését követő hónap 15. napjáig, minden további részletet a következő hónap 15. napjáig kötelesek megfizetni.

[53] Egyebekben a fellebbviteli bíróság észlelte, hogy az I.r. vádlott neve helytelenül került feltüntetésre az elsőfokú ítélet rendelkező részében, ezért az ítéltábla azt akként pontosította, hogy az I.r. vádlott neve helyesen Terheltl.

[54] A fentiekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Budapest Környéki Törvényszék ítéletét a rendelkező részben írtak szerint a Be. 606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg mivel ítéletének további rendelkezései törvényesek, ezért azokat a Fővárosi Ítéltábla helybenhagyta.

Budapest, 2022. április 22.

Dr. Török Zsolt s.k.

a tanács elnöke

Dr. Belovai Henriette s.k.
László s.k.

Dr. Mészáros

előadó bíró

bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 16.B.80/2021/2. számú ítélete Terhelt1 I.r. és Terhelt2 II.r. vádlottak vonatkozásában 2022. április 22. napján jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2022. április 22.

Dr. Török Zsolt s.k.

a tanács elnöke

..